

Sygn. akt II KK 419/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **P.C.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 maja 2018 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt IX Ka [...] /17, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego [...] w W., P.C. został skazany na karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację na korzyść skazanego P.C. wniósł jego obrońca, który zawarł w niej również wniosek o wstrzymanie wykonania wobec niego orzeczenia. Uzasadniając swoje stanowisko w tym przedmiocie skarżący zwrócił uwagę na stan zdrowia skazanego (obecnie przechodzi rehabilitację w związku z przebytą operacją kręgosłupa) oraz rodziną, bowiem skazany posiada na swoim utrzymaniu rodzinę, pracuje. Zdaniem obrońcy wykonanie orzeczonej względem skazanego kary byłoby dla niego w tej sytuacji dolegliwe i nieodwracalne. Jednocześnie zwraca on uwagę, iż od daty popełnienia czynów za które został skazany minęło 10 lat i „nawet natychmiastowe wykonanie kary nie będzie już miało cech bezzwłocznej reakcji prawnokarnej.” (k. 2 kasacji) .

Sąd Najwyższy niejednokrotnie zwracał uwagę, iż instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma wyjątkowy

charakter, jako odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Przyczyną, dla której możliwe jest zastosowanie tej instytucji są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane, na co w przedmiotowej sprawie zwraca uwagę skarżący. Analizując wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania orzeczenia, Sąd Najwyższy nie dopatrywał się przyczyn, które uzasadniałyby skorzystanie z art. 532 § 1 k.p.k. Okoliczności odnoszące się tak do sytuacji zdrowotnej skazanego, jak i rodzinnej, na które wskazuje jego obrońca w rozpoznawanym wniosku, mogą okazać się przydatnymi w ewentualnym postępowaniu o przerwę w wykonaniu kary w trybie art. 153 k.k.w. lub o odroczenie jej wykonania w oparciu o treść art. 151 k.k.w., nie mogą jednak być przesłanką do zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k. Za uwzględnieniem wniosku nie przemawiają także zarzuty kasacyjne, bowiem ich trafność nie jest oczywista.

Nie przesądzając kwestii zasadności kasacji Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.

ał